

בסיעתא דשמיא

שמחתי לעזור | שרה מלוביצקי

נכנסתי הביתה, זורקת את תיק הסמינר.

כבר מקומת הכניסה הרחתי ריח של מרק ירקות. בניתי עליו. חלפו חמש שעות מהסנדוויץ' של הפסקת עשר, ושלוש שעות מהתפוח של הפסקת שתיים עשרה.

"שלום", הכרזתי לחלל שהגיב בשקט.

הריח הלך והתרחק ממני. כנראה היה מברנדווין. אוף. לרחלי ברנדווין השכנה שנכנסה לבניין חצי דקה אחריי מחכה עכשיו צלחת מרק חמה ומלאה בשקדי מרק. בדרך כלל אם יש מרק, יש גם עוד דברים. אולי במנה הבאה הם אוכלים קציצות ואורז או שניצלים ופירה.

על השולחן במטבח עמדו שיירי הארוחה. הם הכילו זנבות של לחם, פירורי חביתה ומעט סלט ירקות שנשאר בעבורי.

נאנחתי והוצאתי מהמקפיא שתי פרוסות לחם חום. רק בשבוע שעבר התחלתי דיאטה, לא כדאי להרוס אותה על ארוחה שממילא לא מלהיבה.

שמתי את הפרוסות במצנן והוצאתי מהמקרר גבינה.

ארוחה של זקנות, גנחתי לעצמי. שתי פרוסות לחם חום עם סלט וגבינה. סבתא הופמן אוכלת ארוחות כאלו.

"שלום פניני", אמא נכנסה למטבח. "אני רואה שהתארגנת לך עם אוכל".

"כן, התארגנתי" אמרתי לאמא. "בחדר המדרגות היה ריח של מרק ירקות...", קיוויתי שאני לא חצופה. "כנראה מברנדווין".

"כן", צחקה אמא. "גם אני עליתי במדרגות וכמעט חשבתי שהוא מגיע מהבית שלנו, אבל אז נזכרתי שלא העמדתי היום שום סיר על הכיריים".

"לא היית היום בבית?"

אמא גננת שי"ח בגנים, ויום רביעי הוא היום החופשי שלה. יום רביעי הוא תמיד יום הארוחה המושקעת אצלנו.

"לא", אמרה אמא, צופנת חיוך. "הבוקר התקשרה תמי וביקשה שאלך איתה לראות דירה כאן באלעד".

"תמי? דירה באלעד?" פנסים נצצו בעיניי.

תמי היא אחותו הצעירה של אבא. לפני שנתיים התחתנה, ויש לה תינוק מתוק. הם גרים בירושלים ליד סבא וסבתא, וליד חלק מאחיותיו של אבא. אבא הוא בן בכור, ושש אחיותיו ושני אחיו מחולקים בין ירושלים לביתר עילית.

כשתמי התארסה היו דיבורים על כך ששימי, החתן שלה, חולם על מגורים באלעד. אנחנו התרגשנו, אבל תמי הנידה בראשה. "שטויות", היא אמרה. "מי יכול לעמוד בקסם של ירושלים".

מתברר שיש מי שיכול. כלומר, ודאי שהיא העיר הנבחרת, אבל לפעמים יש לאנשים סיבות לעזוב את ירושלים.

"למה הם עוברים?" ביררתי אצל אמא.

"במחירים של השכירות בירושלים הם לא יכולים לעמוד, וכאן באלעד יש לשימי שתי חברות מהישיבה שהוא רוצה מאוד ללמוד איתם גם היום, וקהילה מצוינת שמתאימה לו".

"ומה תמי אומרת?" ההתלהבות שלי קצת התערערה.

"האמת שלא קל לה", ענתה אמא. "היא לא דמיינה את עצמה עושה את הצעד הזה, אבל היא תעשה אותו ואנחנו נעזור לה".

"בטח נעזור לה", הצהרתי חגיגית. תמי היתה תמיד דודה טובה כזו; חברה קרובה שהיתה באה אלינו לשמרטף ומארגנת מחנות לאחייניות שהיו כמעט בנות גילה; לא שוכחת לשלוח ברכות מחורזות ל'חוצים' ולמבחני כניסה, שוקולדים למחנות והפתעות בימי הולדת.

"אז היום הלכתי איתה לראות דירה", אמרה אמא. "ראינו דירה מתאימה ברחוב אבן גבירול".

"נהדר", הייתי נלהבת. "קרוב לפארק הגדול ובמרחק של חמש דקות מאיתנו. אנחנו נלך לעזור לה, נשמור לה על יוסי. במה היא תעבוד?" בירושלים תמי היתה מזכירה במשרד. היא לא אהבה במיוחד את עבודתה, אבל היתה לה עבודה.

"היא חושבת לפתוח גן בבית", ענתה אמא. "בהמשך אולי אצליח להכניס אותה כגננת ברשת שאני עובדת בה, אבל הם לא מכניסים גננת בלי ניסיון, לכן היא תתחיל עם גן בבית".

"אני מתקשרת אליה", קמתי מהכיסא, זונחת את הצלחת עם הלחם החום והסלט.

"תמי", קראתי בהתרגשות לתוך הטלפון. "אני שומעת שהיית היום באלעד. כמה נפלא שאתם באים לכאן!"

"רגע", אמרה תמי וקולה צונן. "לא בטוח שאנחנו באים. בואי נראה שנסתדר עם הדירה. טוב, אני סתם מדברת שטויות. אנחנו באמת עוברים לאלעד, אבל קשה לי עם זה כל כך, שאני מעדיפה לחשוב שאולי בסוף לא".

"תמי", קראתי שוב לתוך השפופרת בחום. "את לא יודעת כמה טוב יהיה לך פה".

"לא יודעת", תמי לא נשמעה נלהבת בכלל. "קשה לי לעזוב את סבא וסבתא. אני בת זקונים וקשורה אליהם כל כך. לפחות היינו עוברים לביתר, שם יש לי משפחה".

עכשיו הצליחה תמי להכעיס אותי.

"אנחנו לא משפחה?!" קיוויתי שהיא שומעת בשאלה שלי את כל מה שהטענתי עליה; שאבא הוא אחיה הבכור, ושהיא תמיד אמרה שאמא היא האחות השביעית. נראה שתמי שמעה לפחות חלק ממה שהתכוונתי להגיד, כי מיד היא אמרה: "בטח שכן! אתם הכי משפחה שיש. פשוט מבחינה כמותית יש לי בביתר יותר משפחה".

"את תראי", הבטחתי לה ואדרנלין זרם בדמי. "את עוד תראי כמה טוב יהיה לך כאן. אמנם אנחנו רק משפחה אחת, אבל המשפחה הכי גדולה. תשעה ילדים יש לנו. חוץ מזה, שכחת שגם מלכי גרה כאן באלעד". מלכי היא אחותי הגדולה שהתחתנה לפני כמעט שנה. מלכי ותמי היו תמיד חברות טובות ממש.

”נכון, ובכל זאת”, גנחה תמי. ”אני לא מכירה אף אחד בעיר הזו חוץ מכם. מי בדיוק יירשם לגן שלי? אני רוצה גן נורמלי, של חמישה עשר ילדים וסייעת”.

”אל תדאגי. אלעד מלאה ילדים. את תראי איזה רישום מפוצץ יהיה לך”.

תכניות גרנדיוזיות התרוצצו במוחי, אך בינתיים גזרתי על עצמי שתיקה. תמי עוד תראה איזו בחירה חכמה היתה זו, לבוא לגור לידינו.

“אנחנו נעזור לה”, הצהרתי אחר הצהריים בקול רם.

מלכי אחותי יושבה על הספה בסלון שלנו, תמונה די מוכרת שלה מאז התחתנה. מלכי היתה בת בכורה כזו, מלאת אחריות, שידעה להעמיד סיר מרק גדול, להכין את הבית לשטיפה במהירות ולהריץ סנדוויצ'ים לכולם בבקרים לחוצים.

אבל מאז חתונתה היא מגיעה אלינו כמעט יום יום אחר הצהריים כדי לשַׁבֵּת. היא מסיימת את העבודה שלה בארבע וחצי, לרוב עד שש היא כבר אצלנו, ובשבע וחצי, כשבעלה גומר את לימודיו בכולל, הוא מגיע אלינו לארוחת ערב, או שהיא אורזת להם ארוחה והולכת עם מיטב התוצרת של המטבח שלנו לבית שלהם.

לפעמים זה קצת מרגיז. אל תחשבו שאני סתם צרת עין. היום למשל, כשאנחנו לא אכלנו ארוחה נורמלית, לה כן היה אוכל מבושל. אמא

הוציאה מהמקפיא מרק ושתי מנות עוף, ומלכי נאנחה ונעמדה להכין בסיר קטן תפוחי אדמה בכמות מועטה, לשני אנשים. כאילו היא לא נמצאת עכשיו בתוך בית שמכיל יותר משני אנשים.

"נאכל היום בבית", היא אמרה בשעה שמעכה את תפוחי האדמה הקטנים והכניסה לקופסה. אחר כך הלכה לספה, לנוח ממאמץ הקילוף של תפוחי האדמה.

התעלמתי ממה שאני חושבת על המאמץ האדיר שלה שהצריך מנוחה, כאילו לא עמד ליד הספה הר כביסה שהמתין לקיפול, כאילו היה קורה משהו אם היתה מבשלת עוד מניין וחצי של תפוחי אדמה וגם אנחנו היינו זוכים לאכול היום משהו חם. שתקתי, כי רציתי מאוד לגייס אותה לפרויקט תמי.

בבוקר ראתה אמא דירה עם תמי, ואחר הצהריים עודכנו שמחר באים תמי ובעלה לחתום חוזה על הדירה.

"קשה כל כך לעבור לדירה לעיר לא מוכרת", אמרתי עכשיו, וקיוויתי שמלכי תהיה בעניין.

"למה לא מוכרת? היא לא היתה אצלנו באלעד כמה וכמה פעמים?" התערבה שולמית אחותי.

"כשתגדלי..." הטעמתי את המשפט המעצבן הזה במנגינה הראויה לו, "כשתגדלי תביני".

אבל לעזרתה של שולמית שבכיתה ט' הצטרפה מלכי. "ובכן, אני כבר גדלתי, אחותי המלומדת, וגם אני חושבת שתמי עוברת דירה לעיר מוכרת".

חברה שלי אמרה לי פעם שאחרי שהאחות מתחתנת המריבות נפסקות. חבל שהיא לא אמרה את זה גם למלכי. המשפט שלה היה בהחלט פתיח טוב למריבה.

אבל הייתי נחושה לא לתת לזה לקרות. היום אני צריכה לגייס אותן לעזרה לתמי.

"צודקות", שלפתי חיוך מתוק מהמאגר. "זו עיר מוכרת. אבל היא עוברת לגור במקום מרוחק מהוריה, לא ליד אחיותיה - והכל בשביל בעלה, שיוכל ללמוד במקום שטוב לו".

"מרגש מאוד", מלכי אנפפה. "מדמיע ממש. אישה צדיקה כמו נשות כל הדורות". היא לא הסתירה את היותה צינית. "תמי המסכנה, בת הזקונים שהיתה צמודה לסינרה של אמא שלה, עוברת מתחת הסינר לעיר אחרת. אני סומכת על תמי שתעבור דירה יחד עם המקפאי של סבתא, ושמעכשיו נזכה לביקורים סדירים של סבתא שתבוא לראות שתמי האומללה מסתדרת ושיוסי הקטן מתפתח כראוי.

אם את בונה על אירוחים של תמי בסעודות שבת, אני מוכנה להבטיח לך שאם תמי תישאר פה לשבת אחת בשנה הקרובה - לי לא קוראים מלכי".

רציתי לשאול את מלכי מה בדיוק מציק לה. במה היא מקנאה? היא כן מבשלת לבד? להוציא את הפירה הצנום שהכינה או תוספת אחרת מדי פעם - האם במטבחה בושל עוף כלשהו מאז התחתנה? אבל שתקתי, נחושה לא להרוס את המיזם שלי במריבה.

"היא עוזבת עבודה", הלכתי לנישה בטוחה יותר. "היא עוזבת עבודה מסודרת בירושלים לטובת מגורים באלעד בלי עבודה ברקע. היא רוצה לפתוח גן פרטי, ולא יודעת אם תצליח למלא רישום".

"טוב שהיא נזכרה", מלכי לא נמלאה רחמים. "כשהיתה לפני לימודי מקצוע בסמינר, היא לא לקחה את העניין ברצינות. היא צחקה עליי שהלכתי ללמוד ייעוץ מס. טענה שזה מסלול קשה. עכשיו לי יש עבודה ברוך ה', והיא בוכה. אבל שטויות", מלכי התרווחה על הספה, "גם אם היתה לומדת ייעוץ מס, היא לא היתה יכולה לעבוד קשה כמוני. אני יוצאת כל יום מהבית בשבע ועשרים וחוזרת בארבע וחצי. זה לא בשביל מוז'ינקלה כמוה".

הדיבורים של מלכי החזירו אותי אחורנית. אכן, מלכי קטנה מתמי בפחות משנה, ונמצאת שנתון מתחתיה בגיל; אך בעוד מלכי התעניינה בלימודי ההמשך כבר מכיתה י' בערך, תמי התייחסה לכל העניין בשוויון נפש.

עכשיו, כשמלכי יועצת מס במקום מצוין עם תוכנית למשרה עתידית קרובה יותר לבית ובשעות פחותות - נמצאת תמי במקום אחר לגמרי.

"כבר שבע ורבע", התרוממה מלכי מהספה, "אם את רוצה לפתוח קבוצת תמיכה לתמי האומללה, תוציאי אותי מהתוכנית. אני אשמח לפגוש אותה, נחמד שהיא באה לעיר וזה בהחלט יכול להיות נעים, אבל אני לא חושבת לשבת ולבכות על מצבה הקשה או למחוא לה כפיים על המעשה האביר והאצילי שלה".

הצצתי על שולמית. היא הנהנה.

רציתי להגיד להן שהן כפויות טובה. תמי תמיד היתה דודה אוהבת ונותנת, חברה קרובה כזו שמבלה עם האחייניות, וזו ההזדמנות שלנו להחזיר לה. ובכלל, אישה שעוברת לעיר אחרת, גם אם זה לא אסון, זהו בהחלט קושי, ומתבקש שהמשפחה תרצה לעזור.

אני על כל פנים רוצה. אם הן לא רוצות, תמי תהיה האתגר הפרטי שלי. אולי בעוד שנה או שנתיים, כשישאלו את תמי איך התאקלמה ככה באלעד, היא תגיד: "ככה זה כשיש משפחה". אולי היא גם תגיד: "אם יש אחיינית כמו פניני, שום דבר לא קשה מדי".

אבל אפילו אם היא לא תגיד את שמי במפורש, הידיעה הזו שאוכל להיות לה לעזר, היא דלק גדול בעבורי.

פרויקט תמי באלעד יצא לדרך.

אחרי שמלכי הלכה לה לביתה עם ארוחת הערב, נכנסתי לחדר וסגרתי את הדלת, מקווה ששולמית לא תיזכר בדיוק עכשיו שהיא צריכה משהו מהארון.

התקשרתי לציפי חברתי. "ציפי", הייתי ממוקדת מטרה ולא היה לי זמן להתעניין בשלומה. "אני רוצה להציע לך עסקת ברטר. את עושה לי עבודה גרפית ברמה שעוד לא הוצאת, ואני בתמורה..."

"רגע", ציפי היתה צוננת. "קודם תסבירי לי מה זה ברטר, ולמה שאני אעשה לך עבודה גרפית?"

נאנחתי. ציפי נחשבת לגרפיקאית של השנתון, ויודעות דבר טוענות שהיא תהיה גרפיקאית מטאורית שעוד ישמעו עליה. אבל אי אפשר להאמין אילו פערים יש בין היכולת הגרפית שלה לאינטליגנציה הכללית. היא לא יודעת מה זה ברטר.

"אני אסביר לך", השתדלתי לדבר לאט, אף שכשיש לי רעיונות טובים המילים רצות לי בקצב מהיר. "ברטר אומר שאם אני רוצה ממך שירות מסוים, במקום לשלם לך בכסף אני נותנת לך שירות אחר שאני נותנת".

"תדברי לאט", אמרה ציפי. "אני לא מבינה בקצב הזה".

רציתי להגיד לה שכבר דיברתי לאט, אבל במקום זאת האטתי עוד יותר את הקצב והרגשתי כמו גננת. אין לי ברירה. אני צריכה לסגור איתה עסקה.

"אתן לך דוגמה", עצרתי בין מילה למילה. "נניח שמכירת בגדים רוצה לפרסם את עצמה בעיתון. ובכן, היא נותנת להנהלת העיתון זיכוי לשלושה בגדים, תמורת הפרסום בעיתון".

"מאיפה הבאת את זה? שטחי פרסום קונים בכסף, בזה אני מתמצאת", ציפי היתה מאוד בטוחה בעצמה.

"יש שתי דרכים", לא ויתרתי אני. "הדרך הרגילה היא באמת תשלום בכסף, אבל אפשר להיות יצירתיים. במקום לשלם במטבעות אפשר לשלם בשירות חלופי, ולזה קוראים ברטר".

"דרך אגב", החליטה ציפי לאלפני בינה, "היום משלמים בהעברה. אף אחד לא משלם היום במטבעות".

שתקתי, מאפשרת לה להרגיש יודעת.

"אבל ברטר הוא גם צורת תשלום מקובלת", אמרתי בסוף.

"אז מה בעצם את רוצה?" סוף סוף היא התחילה ללכת על כיוון מעשי.

"אני צריכה שתעשי לי עבודה גרפית מדהימה, אבל מדהימה באמת, יצירת פאר".

“ומה יהיה הברטר שלך?” היא דיברה כמו אשת עסקים.

“רעיון מדהים. את זוכרת שהיום בסמינר אמרת שאת רוצה להפסיק את ההתנדבות אצל הילד שאת שומרת עליו בימי שני, אבל לא נעים לך מהאמא? אז אני בתמורה מציעה לך ללכת במקומך להתנדבות במשך חודש שלם.”

“אני לא יודעת”, ציפי לא נשמעה נלהבת. “ללכת לשמור עליו זה בסך הכל בייביסיטר. זו לא תמורה ששווה לידע הגרפי שלי.”

רציתי לצעוק אבל דיברתי בנימוס יחסי, חדורת מטרה. “אבל כל פעם את הולכת לשעתיים. מה שאומר שאני נותנת לך שמונה שעות, ובתמורה את נותנת לי עבודה גרפית. כמה זמן כבר יארוך לך לעשות אותה? שעתיים? תקבלי שמונה שעות תמורת שעתיים?”

“אבל הילד הזה לא מכיר אותך, איך תשמרי עליו?”

“הוא יכיר”, אמרתי נחושות. “גם אותך הוא לא הכיר פעם, והיום הוא מכיר.”

“אבל מסכן הילד”, לא קיבלה ציפי את דעתי. “את תלכי אליו רק כי את רוצה לקבל ממני גרפיקה.”

“לא נכון”, הצהרתי בקול. “אני ממש רוצה לשמור עליו בלי קשר, וזו ההזדמנות שלי.”

“אבל החסד יהיה שלך”, נאנחה ציפי. “זו ההתנדבות היחידה שלי, ואמא שלי אומרת שכל בחורה חייבת התנדבות.”

“מעולה, כי גם עבודת הגרפיקה שאני מציעה לך היא חסד. חסד עצום!” קיוויתי שהיא תהיה אנושית יותר משולמית וממלכי. “יש אישה שעוברת דירה מירושלים לאלעד, משאירה משפחה ענפה וגדולה בירושלים ובאה בגפה לאלעד - והכל בשביל תורתו של בעלה.”

“רגע”, תקעה ציפי סיכה בבלון הנפוח, “את אומרת שהיא עוברת עם בעלה”.

“כן”, השתדלתי שלא תשמע כמה אני מרוגזת, “אבל היא עוזבת הורים ואחיות ועבודה נוחה ונעימה, והולכת לעיר לא מוכרת. היא רוצה לפתוח גן ביתי. אני חייבת לפרסם לה מודעות יפות ושוות על הגן שלה, מודעות מהסוג שיגרמו לה לפיצוץ ברישום”.

“איך את מכירה את האישה הזו?” ציפי רצתה להבין את התמונה כולה, ואני נאלצתי להודות בשפל קול שזו דודה שלי.

“חסד מתחיל בבית”, אמרתי לציפי. “אם אני לא אעזור לדודה שלי, יצטרכו בנות זרות לעזור לה. תכל’ס, עשינו עסקה?” ייחלתי כבר להגיע לגמר.

“אני צריכה לשאול את אמא שלי”. לא היה ברור אם זה אמת או תירוץ. “נראה מה אמא שלי תגיד על הפסקת ההתנדבות”.

“אם את רוצה, את יכולה גם ללכת אליו וגם להכין מודעה”, הייתי נואשת.

“אבל ככה זו כבר לא ברטר, כמו שקראת לזה”, ציפי לא התרשמה.

“טוב, תדברי עם אמא שלך ותחזרי אליי עם תשובה”.

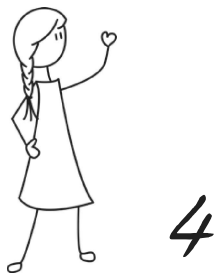
שלפתי מהתיק דף דפדפת והתחלתי בינתיים לנסח את המודעה.

היכוננו, הגננת המצליחה מירושלים באה לאלעד!

זו אמת, שכנעתי את עצמי. בירושלים היא פשוט עבדה במזכירות, אבל במהותה היא גננת, ובטח גננת מצליחה.

כעשר שנות ותק. המשכתי בטקסט. שמתו בעשור הזה את כל שנות
היותה דודה חמה ופעילה, ואני יכולה להעיד על כך, ולכן הוספתי
גם: מנסים ולא מתחרטים. מפי בעלי ניסיון.

ואז צלצל הטלפון וציפי חזרה עם תשובה.

“היא מאוד מאוד שמחה”, בישרה ציפי חגיגית. “שיעמוד לך לזכות”.

“אמן”, הייתי נרגשת וניגנתי את האמן ארוכות.

“הרעיון ממש מצא חן בעיניה”, המשיכה ציפי ומילותיה היו כמו מים קרים על נערה מיובשת. מלכי ושולמית לגלגו על הרצון שלי לעזור לתמי. ציפי גם היא היתה סקפטית לגמרי ולא הבינה למה אני מכנה ‘גלמודה’ אישה שעוברת דירה עם בעלה לעיר שבו מתגוררת משפחת אחיה. אבל היא אמרה שתשאל את אמא שלה - והנה היא חוזרת עם תשובה חיובית.

כנראה שצריך בשלות ובגרות כדי להבין את החסד הטמון בעזרה לאנשים שאינם נראים במצב סוציאלי קשה. תמי לא עושה רושם של אישה אומללה. יוסי שלה יושב בעגלה יוקרתית, תמי מלבישה אותו כמו נסיך, אבל כל זה רק ברובד החיצוני. בפנים אני שמעתי את המתח שלה מהמעבר. מתחים קטנים - אם לא מנטרלים אותם - עלולים להפוך למתחים גדולים מאוד.

האחיות שלי לא חשבו על כך, וגרמו לי להרגיש קצת טיפשה והיסטרית ברצון שלי לעזור. אבל הנה, נשים מבוגרות בעלות משפחות, כן מבינות. אמא של ציפי שמחה שהבת שלה תסייע.

"אז מתי את הולכת? רוצה לתאם מולה ישירות?" המשיכה ציפי.

"לילד?" המרץ שלי התפוגג קצת. "לא אמרת שאמא שלך אומרת שלא כדאי שתוותר על החסד?"

"זה בדיוק העניין", ציפי לא הבינה מה אני רוצה. "אני אמשיך ללכת, וגם את תלכי. הרי אמרת שאת רוצה להתנדב אצלו. הצעתי לאמא שלו והיא היתה פשוט מאושרת מהרעיון".

הופה. היא לא התכוונה לאמא שלה ששמחה, אלא לאמא של הילד.

"אמרתי לה שחברה שלי רוצה להתנדב גם היא, והיא ממש הודתה לי על התיווך. נתתי לה את המספר שלך".

"רגע", נהיה לי יבש בפה. "ואמרת לה שזה רק לחודש?"

"רק לחודש?" ציפי ממש התפלאה. "למה שאגיד לה דבר כזה?"

"כי ככה אמרתי לך!" הטון שלי עלה בלי כוונה. "אמרתי לך שאת תעשי לי מודעה ואני אלך במקומך חודש!"

"נו", ציפי היתה קצרת רוח. "אבל אמרתי לך שבסוף זה לא במקומי".

"ולכן נראה לך שאלך קבוע? את החלטת ללכת ולתת את ההתנדבות שלי כתרומה למשפחה, אבל מה שאני הצעתי לך היה ברטר".

"אבל זה לא קשור", גם ציפי יודעת להעלות טון. "אני בכלל לא עושה את המודעה הזו. אמא שלי בכלל לא אהבה את הרעיון. אמרתי לך כבר שזה בלי קשר אליי".

לא האמנתי שזה אמיתי. ציפי לא מתכוונת לעשות לי את המודעה, ופשוט נידבה אותי לחסד.

"אם זה בלי קשר אלייך, מה פתאום התקשרת לאמא שלו במקומי? מי אמר לך שאני מחפשת עכשיו חסד חדש?"

"את אמרת!" ציפי לא התבלבלה. "את אמרת שאת רוצה להתחיל להתנדב אצלו. תסלחי לי, אבל אני פשוט לא מאמינה", לא חסכה ממני ציפי את שבט לשונה. "את פשוט רצית להשתמש בילד המסכן הזה, ילד חינוך מיוחד, ולשמור עליו - לא כי את רוצה לעזור לו, ולא כי את מרחמת על אמא שלו, אלא רק בשביל לקבל מודעה. ולי אמרת שאת רוצה להכיר אותו. אני פשוט המומה. מה הילד הזה אשם שדודה שלך עוברת דירה? חשבת ללכת אליו רק כדי שלדודה שלך תהיה מודעה יפה?!"

איכשהו כשהיא דיברה זה היה נשמע כמו פשע. רציתי להזכיר לציפי שהרעיון הזה עלה במוחי כי היא בכבודה ובעצמה עמדה בכיתה ואמרה בקול רם ונישא שנמאס לה מההתנדבות הזו, ושרק בגלל אי נעימות מהמשפחה היא לא מפסיקה.

בסוף באמת הזכרתי לה: "ולמה בדיוק את חושבת שיפה שאת הולכת לשם רק משום שלא נעים לך? 'לא נעים' זו סיבה?"

"בכלל לא הבנת", לא היה אפשרי לערער אותה. "על אי נעימות הייתי מתגברת. אני הולכת כי אמא שלי אומרת שכל בחורה חייבת ללכת לחסד".

"בסדר", ניסיתי להסביר לה כמה היא אבסורדית. "אם כך, לא בגלל אי נעימות אלא בגלל עיקרון של אמא שלך. שורה תחתונה: את הולכת אליו לא כי את רוצה להועיל לו אלא בגלל רעיונות חינוכיים".

"אבל מה הקשר שלך לסיבות שבגללן אני הולכת?" ציפי הפכה לתוקפנית ממש.

בשלב הזה החלטתי לשתוק. אני אוהבת להתווכח, אבל זה כבר דמה יותר למריבה מאשר לוויכוח; וחוץ מזה, נחמד להתווכח עם אנשים שהם פרטנר, וציפי, לא נעים אבל זה המצב, ממש לא פרטנר ראוי.

"תעזבי", אמרתי לה וריככתי את הטון. "אולי טעיתי... גייסתי כוחות גדולים כדי להוציא משפט פייסני כזה. "אני אלך בעזרת השם".

ידעתי שממילא אין לי ברירה. אמא של הילד כבר שמחה ותתקשר אליי, ואני לא אוכל לסרב.

"אבל אולי", חנחנתי בקולי, "אולי בלי קשר לכל האירוע, את כן מוכנה להכין את המודעה?"

"אני שמחה שאת מבינה שטעית, אבל אמא שלי אומרת שהיא לא רוצה שאני אתחיל להכין מודעות בהתנדבות, ואת הרעיון של הברטר היא בכלל לא אוהבת".

וככה נשארתי עם ההתנדבות ובלי מודעה.